

VOORWOORD

Iemand moet de schuld hebben. Doe mijn vader maar. Hij heeft mij geïnfecteerd met het voetbalvirus. Hij was jarenlang keeper bij Wittenhorst uit Horst en bekleedde daarna alle denkbare posities in de voetbalerij. Hij bezocht altijd mijn wedstrijden en gaf, tot vervelens toe, aanwijzingen: ‘Hoe vaak heb ik nou gezegd dat je een hoge bal nooit moet laten stuiteren. Je moet hem aanpakken voordat hij de grond raakt.’

Het was één en al voetbal dat de klok sloeg bij ons. Mijn oudere broer haakte rond zijn twintigste af; daarna was alleen ik nog over om in mijn vaders voetsporen te treden. En hoewel ik fanatiek voetbalde, ontwikkelde mijn interesse zich niet alleen voor het tactische aspect van het voetbal, maar juist en vooral voor de andere kant van het voetbal. Ik geniet van de ambiance, van de sfeer, van het stadion, van alle kleine en grote verhalen. Verwacht in dit boek geen analyses, geen verslagen van wedstrijden, geen beschrijving van doelpunten. Verwacht ook geen technische informatie over de bouw van een stadion of een beschrijving van een voetballer.

Verwacht wel aandacht voor de bevlogen terreinknecht van het Italiaanse Ferrara, de enthousiaste gids van het Engelse Queens Park Rangers, de fanatieke elftalleider van het Duitse KFC Uerdingen, de arrogante Franse medewerker van RC Strassbourg, de zitplaats voor Pierre Bodenghien bij KAS Eupen of de humor van de gids bij PSV. Verwacht allerlei verhaaltjes met een knipoog, anekdotes waaruit hopelijk de liefde voor de voetbalcultuur spreekt. Geen verhalen over de harde kant van het voetbal (geld, supportersrellen of schandalen), maar over de zachte kant, over gevoel, imago, beleving en emotie.

Schreef ik dat mijn vader schuldig was? Nee, ik moet hem dankbaar zijn. Mijn leven is verrijkt met al die bezoeken aan voetbalstadions. Ik beleef er nog steeds veel plezier aan. Of ik nou met mijn vrienden ga, met mijn gezin, of helemaal alleen. Een eindeloos plezier. Als ik een klein beetje van dat gevoel aan de lezer kan overbrengen, is mijn opdracht geslaagd. Veel leesplezier!

In het kader, dat elk hoofdstukje afsluit, wordt op een of andere manier stilgestaan bij een doelpunt dat in de desbetreffende minuut gemaakt is tijdens een wedstrijd waarbij ik aanwezig was.

1 De schoen van Koeman

Wie was er eerst, Messi of FC Barcelona. Iedereen boven de dertig jaar zal zeggen: Barcelona. Zeker wij, Nederlanders, van Michels tot Koeman en van Crujff tot Frenky. Maar mijn zoon Sjoert staat daar anders in. Hij is opgegroeid met Messi, min of meer toevallig speler van Barcelona. Onze zoon was eerst fan van Messi, daarna pas van Barcelona. Dus als we in 2014 in Barcelona zijn, is de magneet van de stad Barcelona op de eerste plaats Messi. Sjoert, 9 jaar, weet dat de club Barcelona veel meer is dan Messi, maar dat Messi toch vooral Barcelona is.

Sjoert trekt overigens veel aandacht in de stad: hij heeft een shirtje aan van het Barcelona van midden jaren negentig. Het shirt is erg geliefd bij de Barcelonezen. Het is zijn derde Barcelonashirt. Het eerste had als opschrift Fabregas, daarna uiteraard eentje met Messi. Dan volgt het huidige shirt: met opschrift 'Sjoert' en rugnummer 14. Dat shirt is inmiddels weliswaar aan de kleine kant, maar het blijft geliefd.

Natuurlijk moeten we naar het stadion. Ik vind het prachtig om een keer mee te maken, een rondleiding bij zo'n wereldclub, maar het is allemaal erg gepolijst. Alles klopt van haver tot gort, zo'n rondleiding is 'een verdienmodel', de club kweekt hier meer peseta's (zeventig euro voor vier personen) dan goodwill mee. Eerst krijg je ruim de tijd om het museum te bezichtigen. Bij zo'n grote club is dat natuurlijk indrukwekkend. Je doet teveel indrukken op om te verwerken. De schoen van Koeman, waarmee hij de club de eerste Europa Cup 1 bezorgde, een shirtje van Maradona, het eerste contract van Cruyff, replica's van de Champions Leaguetrofee, en Messi, veel Messi. We schieten hier bij wijze van spreken al enkele rolletjes vol. Al valt dat nog niet mee, omdat het verschrikkelijk druk is. Het is vakantie, dus er zijn veel toeristen, maar we begrijpen van incidentele gesprekjes dat het altijd, al-tijd, druk is in Nou Camp.

Soms moeten we file lopen. Als we ruim de tijd willen nemen voor een foto, veroorzaken we een opstopping die zelfs door de creativiteit van Messi moeilijk opgelost zou kunnen worden.

‘Maar Sjoert, je kunt niet met alle bekers op de foto.’

‘Waarom niet?’

‘Dat duurt te lang.’

‘Maar papa, het is vakantie. We hebben tijd genoeg.’

Kinderen gooien je altijd met je eigen logica om de oren.

Enkele vrienden en ik hebben bovengenoemd shirt aan een vriendenpaar geschonken na de geboorte van hun eerste kind: Jordi, van 28 januari 1995. De naam Jordi was destijds populair: Jordi Cruyff debuteerde in 1994 bij Barcelona. We hebben achterop de naam Jordi laten drukken, samen met het rugnummer van diens vader: 14. Tien jaar later, op één dag na (27-01-2005) wordt Sjoert geboren. Kort na de geboorte heeft het paar een leuk cadeau paraat: Jordi is inmiddels uit het shirt gegroeid en Sjoert krijgt dat nu cadeau. ‘Jordi’ hebben mijn vrienden vervangen door ‘Sjoert’.

Ook de filmzaal is een genot voor een liefhebber: Vier immense schermen, die alle vier andere beelden toonden en in razend tempo van hoogtepunten wisselen. Een solerende en scorende Messi, de vrije trap van Koeman op Wembley, coach Cruyff die na Koemans treffer met moeite over de omheining stapt, een juichende Guardiola, een uit zijn dak gaande coach Rijkaard, de sterspelers Xavi en Iniesta, een toverende Messi, Ronaldinho natuurlijk, het gaat maar door.

Sjoert schakelt met zijn ogen razendsnel van het ene beeld naar het andere. Hij blijft kijken, hij merkt niks meer van de wereld en de gezinsleden rondom hem. Louter voetbal. Met z’n drietjes kijken we elkaar aan: Komen we hier nog ooit weg?

Imke: ‘Ik denk dat Sjoert het leuk vindt.’

Er komt geen eind aan, hij blijft kijken, een eeuwigheid lang. We hadden weg kunnen lopen en uren later terug kunnen komen, nog had hij daar ademloos gestaan. Ik let niet meer op de beelden, maar ik heb alleen nog oog voor onze genietende zoon, die passioneel het voetbal liefheeft. Zó intens.

Uiteindelijk bedenk ik een list: ‘Wie wil er een ijsje?’

Onze dochter loopt juichend mee naar buiten. Sjoert reageert niet. We moeten hem aan zijn oren mee naar buiten trekken...

Sjoert wordt dus veel nagekeken en aangestaard en wij worden regelmatig aangesproken over zijn shirt. Veel complimenten vallen ons ten deel: dit is nog een origineel shirt, zonder shirtreclame maar wel van het merk Kappa (met de twee tegen elkaar zittende poppetjes). Met het originele Barcelona-logo. En met die schitterende kraag c.q. V-hals. Sjoert vindt die aandacht voor het shirt prachtig: hij bezit een kostbaar relikwie en is net zo’n bezienwaardigheid als Messi zelf.

Maar dan volgt een fikse teleurstelling (voor mij, niet voor vrouw en kinderen): voor de rondleiding krijgen we een headset. Een headset! De headset loodst ons door de catacomben van het stadion. Laat me maar eerst een voordeel van zo’n headset geven: Je krijgt ongelofelijk veel en nauwkeurige informatie. Maar de nadelen overheersen voor mij: Je kunt geen vragen stellen. Je wilt juist ook anekdotes horen die je normaal niet hoort. Welke speler gaat er nou bij dat kapelletje, net voor de spelerstunnel, een gebedje prevelen? Welke speler loopt uit bijgeloof altijd als laatste het veld op? En het grootste nadeel: ik wil een gids zien! Ik wil zijn stem live horen, ik wil hem zien stralen, ik wil zijn trots bewonderen, ik wil zijn enthousiasme delen. Niks van dat alles met zo’n headset. Eeuwig zonde. Misschien kan het niet anders door de immense toestroom van belangstellenden, maar nee, dit haalt veel, heel veel charme van de rondleiding af.

Nou goed, nog een voordeeltje dan: als je op de headset het clublied op volume hoort en je loopt door de spelerstunnel het veld op, dan krijg je wel kippenvel. Het veld, het imposante stadion, het overvalt je. Immens, indrukwekkend. Het stadion hoort absoluut bij de mooiste van Europa. Je moet het echt eens meegemaakt hebben, maar toch loop ik misschien wel net zo graag rond in het Kehrweg Stadion van KAS Eupen, waar alles minder gepolijst, maar veel rauwer is. Waar links en rechts stickers op de stoeltjes geplakt zijn en de elektriciteitskabels nog onbeschut rondslingeren.

Sjoert zal het worst wezen. Hij loopt de rest van de dag stralend in zijn tennetje rond. ‘Muy buen’, horen we vaak: ‘Heel mooi.’

Minuut 1 ► 27-4-2014 ► NEC - FC Twente 2-5

Is een treffer in de eerste minuut een voorbode voor een doelpuntnrijke wedstrijd? In 2014 scoorde Geoffrey Castillion (NEC) in de eerste minuut. Het was bepaald niet de laatste treffer van de dag: het werd 2-5. Nog twee keer werd er in de eerste minuut gescoord: VVV-Fortuna Sittard eindigde in 1988 in 3-1. Als Kluivert in een oefenduel in 1995 meteen scoort tegen Liverpool, wordt het 5-0. Zestien treffers, dat is een gemiddelde van ruim vijf. Dus ja, zo lijkt het, scoren in de eerste minuut levert een doelpuntnrijke wedstrijd op.